

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0625 van 29 oktober 2013
in de zaak 2010/0176/A/2/0157

In zake:

mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Jan BELEYN en Dirk VAN HEUVEN
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, President Kennedypark 6/24
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Michel VAN DIEVOET
kantoor houdende te 1000 Brussel, Wolstraat 56
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomen
partij:*

mevrouw [REDACTED], wonende te [REDACTED]

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 23 januari 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 17 december 2009.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partij tegen de gedeeltelijke weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen van 28 september 2009 ontvankelijk en deels gegrond, deels zonder voorwerp verklaard.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partij de stedenbouwkundige vergunning verleend voor de regularisatie van een veranda en pergola en de aanvraag zonder voorwerp verklaard voor het tuingebouw.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Met het tussenarrest van 23 april 2013 met nummer A/2013/0164 heeft de Raad de heropening van de debatten bevolen om de partijen de mogelijkheid te geven te antwoorden op een ambtshalve opgeworpen vraag met betrekking tot het belang van de verzoekende partij.

De verzoekende partij en de tussenkomende partij hebben tijdig een aanvullende nota ingediend. De verwerende partij heeft zich onthouden van enig standpunt.

2.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 3 september 2013, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jan BELEYN die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Filip VAN DIEVOET die loco advocaat Michel VAN DIEVOET verschijnt voor de verwerende partij en de tussenkomende partij in persoon, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

Mevrouw [REDACTED] vraagt met een aangetekende brief van 8 maart 2010 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 17 maart 2010 vastgesteld dat het verzoek tot tussenkomst ontvankelijk is en heeft de tussenkomende partij, aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning, toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Er zijn geen redenen om anders te oordelen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 7 juli 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de regularisatie van bestaande gebouwen”*.

Voor het volledig feitenrelaas verwijst de Raad naar het tussenarrest van 23 april 2013 met nummer A/2013/0164.

Van belang voor de beslechting van onderhavig dossier is te onthouden dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Grimbergen op 28 september 2009 een stedenbouwkundige vergunning verleent voor het regulariseren van de veranda en de pergola, maar de vergunning voor de regularisatie van het tuingebouw weigert.

De tussenkomende partij tekent tegen deze beslissing op 28 september 2009 administratief beroep aan bij de verwerende partij en beperkt haar beroep tot de weigering van de regularisatie van het tuingebouw.

De verwerende partij beslist op 17 december 2009 om het beroep deels in te willigen en deels zonder voorwerp te verklaren en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor de veranda en de pergola en het beroep zonder voorwerp te verklaren voor het tuingebouw.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep en hoedanigheid van de verwerende partij

Met het tussenarrest van 23 april 2013 met nummer A/2013/0164 heeft de Raad reeds vastgesteld dat het beroep tijdig is. In het tussenarrest is ook reeds geoordeeld dat de deputatie verschijnt als verwerende partij. Het door de verzoekende partij omschreven voorbehoud met betrekking tot de regelmatigheid van de antwoordnota van de verwerende partij werd in het tussenarrest eveneens afgewezen.

Er zijn geen redenen om anders te oordelen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

In het tussenarrest wordt de vraag gesteld of de verzoekende partij belang heeft bij de voorliggende vordering nu zij heeft nagelaten om administratief beroep in te stellen tegen de goedkeuring van de regularisatie van de veranda en pergola door het college van burgemeester en schepenen en of de verzoekende partij hierdoor heeft verzaakt aan haar recht om zich tot de Raad te wenden wat betreft de vergunning voor de veranda en de pergola.

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij stelt dat zij de analyse in het tussenarrest niet kan volgen en zij meent dat deze steunt op een verkeerd uitgangspunt. Zij stelt dat de deputatie steeds uitspraak moet doen over de ingediende aanvraag in haar volledigheid. De deputatie kan zich daarbij niet laten leiden door de beroepsgrievens. De aanvraag heeft zowel betrekking op de tuinconstructie als op de pergola en veranda.

Verder stelt de verzoekende partij dat haar niets verweten kan worden. De beslissing in eerste administratieve aanleg werd nooit aangeplakt of kenbaar gemaakt. Op het moment dat zij kennis kreeg van de beslissing, had de verwerende partij haar bevoegdheid al uitgeput.

De verzoekende partij meent dan ook dat zij belang heeft en behoudt.

Ondergeschikt stelt de verzoekende partij dat indien de Raad van mening zou blijven dat de verwerende partij ultra petita heeft geoordeeld, dan dient de Raad de bestreden beslissing (met

betrekking tot de veranda en de pergola) te vernietigen omwille van de bevoegdheidsoverschrijding, hetgeen evengoed geacht wordt de openbare orde te raken volgens de verzoekende partij.

2.

De tussenkomende partij stelt in haar aanvullende nota dat zij de beslissing van het college van burgemeester en schepenen niet heeft aangeplakt omdat deze niet-correcte informatie bevatte (materiële fout in data). De fout werd wel toegegeven maar het besluit van het college werd nooit verbeterd zodat de tussenkomende partij dit niet kon bekendmaken. Ondertussen had ze ook al deels beroep aangetekend bij de verwerende partij en deze beslissing heeft ze wel aangeplakt.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij stelt dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen niet werd aangeplakt of kenbaar is gemaakt. Zij verwijst daarvoor naar een e-mailbericht van de gemeente. Dit wordt bevestigd door de tussenkomende partij.

De Raad stelt vast dat het feit dat de verzoekende partij geen administratief beroep heeft ingesteld tegen de voor haar deels nadelige beslissing niet aan haar verweten kan worden, nu zij door geen bekendmaking van de beslissing in eerste administratieve aanleg op de hoogte werd gebracht en het bovendien een regularisatie betrof van reeds lang geleden uitgevoerde werken.

De verzoekende partij stelt dat de veranda en pergola een vermindering van de bezonning in haar tuin en een vermindering van het daglicht in haar woning veroorzaakt. Wat het tuinhuis betreft, meent de verzoekende partij dat dit zeer storend is doordat deze op minder dan 2 meter van de perceelsgrens is geplaatst. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in principe voldoende aannemelijk maakt dat zij hinder en nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing.

2.

Voorgaande vaststelling doet echter geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij uit het eventueel gegrond bevinden van de gevorderde vernietiging nog een voordeel moet kunnen halen.

Met het tussenarrest van 23 april 2013 met nummer A/2013/0164 heeft de Raad reeds vastgesteld dat de stedenbouwkundige vergunning splitsbaar is. Uit de plannen blijkt dat het tuingebouw los staat van de overige gebouwen die zijn opgenomen in de aanvraag. De Raad heeft reeds in het tussenarrest gesteld dat de beoordeling van de aanvraag van de regularisatie van het tuinhuis kan worden afgesplitst van de aanvraag van de regularisatie van de veranda en pergola. Uit de beslissingen van de vergunningverlenende overheden blijkt bovendien niet dat het lot van de gevraagde regularisatie van de veranda en de pergola expliciet verbonden is met dit van het tuingebouw. Er zijn geen redenen om af te wijken van deze beoordeling.

3.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op grond van haar bevoegdheid en de devolutieve werking van het administratieve beroep, de volledige aanvraag, veranda en pergola inbegrepen opnieuw moet beoordelen, en zich daarbij niet mag leiden door beroepsgrievens die slechts slaan op een deel van de aanvraag.

De verzoekende partij interpreteert artikel 4.7.21, §1, in fine VCRO verkeerd.

De Raad stelt vast dat de laatste zin van voormelde paragraaf *‘Bij het behandelen van het beroep onderzoekt de deputatie de aanvraag in haar volledigheid’* inhoudt dat de verwerende partij het beroep in haar volledigheid moet beoordelen. Dit betekent dat zij zowel uitspraak doet over de wettigheid van de aanvraag als over de opportuniteit van de aanvraag. Dit is de kern van de devolutieve werking van het administratieve beroep, met name dat de deputatie over dezelfde beoordelingsbevoegdheid beschikt als het college van burgemeester en schepenen.

‘Het onderzoek van de aanvraag in haar volledigheid’, of met de vraag naar de beoordelingsbevoegdheid heeft niets te maken met de door de Raad vooropgestelde splitsbaarheid van de vergunning. Ook de door de verzoekende partij gedane verwijzing naar de door de decreetgever aanvankelijk vooropgestelde trechterbenadering die naderhand door amendement nr. 83 werd verlaten (enkel wie tijdens het openbaar onderzoek bezwaren had ingediend kon administratief beroep aantekenen) staat hier los van. Het weglaten van deze paragraaf die de trechterbenadering omschreef in het ontwerpdecreet deed geen afbreuk aan het onderzoek van de aanvraag in haar volledigheid door de deputatie. Deze zin stond van in het begin reeds in het voorontwerp van decreet ingeschreven en heeft niets te zien met de trechterbenadering of met de vraag naar de al dan niet splitsbaarheid van een stedenbouwkundige vergunning.

4.

De devolutieve werking van het administratief beroep wordt wel beperkt door de omvang van het ingediende beroep. In verband met de omvang van het ingediende beroep is de vraag naar de splitsbaarheid van de aangevraagde handelingen en/of verleende vergunning wel van belang.

Uit het beroepschrift van de tussenkomenende partij blijkt dat het administratief beroep uitsluitend gericht was tegen de weigering van het tuingebouw en dus niet tegen de verleende vergunning voor de veranda en de pergola.

De devolutieve werking van het administratief beroep impliceert dat de verwerende partij hetgeen waarvoor zij gevat is zowel wat de legaliteit als de opportuniteit betreft, terug onderzoekt, zonder gebonden te zijn door de motivering vervat in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen. Deze werking impliceert niet dat de verwerende partij zich kan uitspreken over iets waarvoor zij niet gevat is. Enkel wanneer de deputatie oordeelt dat de aangevraagde handelingen niet splitsbaar zijn kan zij de aanvraag – zonder rekening te houden met het beperkt beroep – in zijn geheel opnieuw beoordelen.

Reeds in het tussenarrest van 23 april 2013 heeft de Raad vastgesteld dat de stedenbouwkundige aanvraag en de door het college van burgemeester en schepenen afgeleverde stedenbouwkundige vergunning splitsbaar was.

De verwerende partij heeft dan ook een beslissing “ultra petita” genomen door de verleende vergunning voor de veranda en pergola opnieuw te beoordelen, terwijl deze niet in administratief beroep werd aangevochten. In principe had de verwerende partij enkel over het tuingebouw mogen oordelen.

5.

Een loutere vernietiging op deze gronden kan aan de verzoekende partij echter geen voordeel meer opleveren voor wat betreft de beslissing met betrekking tot de veranda en de pergola.

Na een eventuele vernietiging zou de verwerende partij bij haar heroverweging immers toch niet meer kunnen oordelen over de veranda en de pergola. Het feit dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen nooit is aangeplakt verandert op heden niets aan deze vaststelling.

De verzoekende partij doet om deze redenen niet blijken van een belang bij haar vordering tegen de veranda en de pergola, waardoor haar vordering onontvankelijk is voor zover het gericht is tegen de veranda en de pergola.

6.

Wat het tuinhuis betreft, stelt de Raad vast dat de tussenkomen de partij tegen de weigering van het college van burgemeester en schepenen wel degelijk administratief beroep heeft ingesteld.

De verzoekende partij heeft wel een belang voor wat betreft haar vordering gericht tegen de beslissing van de deputatie met betrekking tot het tuinhuis.

C. Schending van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 5° VCRO

Standpunt van de partijen

1.

De verwerende partij meent dat het verzoekschrift onontvankelijk is doordat de middelen waarop het beroep berust, niet duidelijk worden uiteengezet en dat het verzoekschrift slechts een feitelijke uiteenzetting bevat. De verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een voldoende duidelijke omschrijving van een overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden.

2.

De verzoekende partij antwoordt hierop in haar wederantwoordnota dat het verzoekschrift werd geregistreerd en dat de verzoekende partij niet werd gevraagd om haar verzoekschrift te regulariseren. Verder stelt de verzoekende partij dat wat het tuinhuis betreft wordt verwezen naar normen uit het BPA die geschonden geacht worden.

Beoordeling door de Raad

1.

De registratie van een verzoekschrift door de griffier van de Raad, conform artikel 4.8.17, §1 VCRO, al dan niet na regularisatie conform artikel 4.8.17, §2 VCRO, geldt alleen als eindpunt omtrent de beoordeling van de vormelijke volledigheid van het verzoekschrift en kan niet beschouwd worden als uitspraak over de ontvankelijkheid van het verzoekschrift.

De registratie van een verzoekschrift belet niet dat het beroep tot vernietiging toch onontvankelijk is wanneer de in het verzoekschrift vermelde *grievens* inhoudelijk niet beschouwd kunnen worden als een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur, met inbegrip van de wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen volgens de verzoekende partij geschonden worden.

2.

Gelet op wat omtrent het belang gesteld is, onderzoekt de Raad enkel grieven en middelen met betrekking tot het tuingebouw.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij uitdrukkelijk verwijst naar de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 28 september 2009 en stelt dat het “*sinds 1959 ononderbroken niet toegelaten is bijgebouwen te plaatsen op minder dan 2 meter van de perceelsgrens*”. Verderop in het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat “*tussen 16.07.1959 en 16.11.1999 kleine bergplaatsen en/garages met een max. hoogte van 2,60m en een maximale*

oppervlakte van 30 m² enkel toegelaten (waren) op 2m van de perceelsgrens” en dat “deze reglementering van 1959 tot 1999 misschien het gewestplan (zal) overtreffen of gelijklopend zijn” en dat de verzoekende partij niet lijkt te begrijpen waarom de reglementering van 1959 tot 1999 blijft gelden als er een gewestplan van 1977 is en waarom dit nadien wordt hernieuwd.

De Raad stelt vast dat uit de samenlezing van het, weliswaar onsamenhangend geformuleerd, verzoekschrift met de collegebeslissing van 28 september 2009 niet anders kan begrepen worden als een schending van het BPA van 16 juli 1959, vervangen door het BPA van 16 november 1999.

Uit het verweer van de verwerende partij, waar zij stelt dat *“de bewering dat er reeds in 1959 een BPA van kracht was, wijzigt niets aan de decretale regeling van artikel 4.2.14, §2...”*, blijkt duidelijk dat zij het verzoekschrift ook in die zin geïnterpreteerd heeft en de door de verwerende partij opgeworpen exceptie haar niet verhinderd heeft om een repliek te formuleren.

De exceptie van de verwerende partij kan niet worden aanvaard.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Enig middel

Standpunt van de partijen

1.

In een enig middel roept de verzoekende partij de schending in van het BPA van 16 juli 1959, vervangen door het BPA van 16 november 1999.

De verzoekende partij stelt dat er geen regularisatie kan worden aanvaard omdat het sinds 1959 ononderbroken verboden is om bijgebouwen te plaatsen op minder dan twee meter van de perceelsgrens. Zij stelt dat enkel mits schriftelijk akkoord van de buur het tuingebouw op de perceelsgrens mag worden opgericht. De verzoekende partij stelt zich de vraag dat als er een gewestplan van 1977 is, waarop de verwerende partij zich baseert, waarvoor de wet van 1959 tot 1999 dan blijft gelden en waarvoor dit dan nadien onvoorwaardelijk werd vernieuwd.

2.

De verwerende partij antwoordt hierop dat voor het tuinhuis toepassing werd gemaakt van artikel 4.2.14, §2 VCRO en dat de aanvrager met luchtfoto's heeft aangetoond dat het tuinhuis minstens sinds 1976 aanwezig is. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen bewijsstukken heeft voorgelegd die afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. De bewering dat er reeds in 1959 een BPA van kracht was, wijzigt volgens de verwerende partij niets aan de decretale regeling van artikel 4.2.14, §2 VCRO, die geen onderscheid maakt tussen gronden waar al dan niet een BPA van kracht was voor de inwerkingtreding van het gewestplan.

3.

De tussenkomen partij voegt hieraan nog toe dat de oprichting van het tuingebouw dateert uit de periode van de vorige eigenaars waardoor zij geen enkele overtreding ten opzichte van het BPA heeft begaan.

4.

De verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota dat uit een enkele luchtfoto niet kan worden uitgemaakt dat het gebouw, zoals het er anno 2010 staat, 100 % hetzelfde gebouw is als

dat in 1976 voorzien werd (zonder dat er sindsdien vergunningsplichtige werken zouden gebeurd zijn aan het gebouw), wat volgens haar veeleer onwaarschijnlijk is. De verzoekende partij is van mening dat middels één luchtfoto het vereiste bewijs niet kan geleverd worden maar dat ze zich dienaangaande verder naar de wijsheid van de Raad zal gedragen.

De verzoekende partij vervolgt dat indien de Raad zou oordelen dat er onvoldoende bewijs voorligt om het vermoeden van vergunning toe te kennen, het duidelijk is dat de normen van het BPA zich verzetten tegen een inplanting op de perceelsgrens.

Beoordeling door de Raad

1.

Uit artikel 4.2.14, §2 VCRO volgt dat bestaande constructies waarvan door enig rechtens toegelaten bewijsmiddel wordt aangetoond dat ze gebouwd werden in de periode vanaf 22 april 1962 tot de eerste inwerkingtreding van het gewestplan waarbinnen zij gelegen zijn, voor de toepassing van deze Codex worden geacht te zijn vergund, tenzij het vergund karakter wordt tegengesproken middels een proces-verbaal of een niet anoniem bezwaarschrift, telkens opgesteld binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken of plaatsen van de constructie.

In haar administratief beroepsschrift stelt de tussenkomenende partij dat zij door middel van luchtfoto's uit 1976 kan bewijzen dat het tuingebouw er reeds stond vóór de inwerkingtreding van het gewestplan, daar de constructie werd opgericht in 1975. Zij beroept zich uitdrukkelijk op het vermoeden van vergunning daar zij stelt: *“de bouw en de luchtfoto dateren van voor het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij K.B. op 07.03.1977, zodoende veronderstel ik dat dit gebouw als gegund kan worden geacht”*.

2.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld over het tuinhuis:

“ ...

Het tuinhuis is een houten constructie van 3.00m breed en 5.00m lang en doet dienst als garage. Het gebouw dateert uit de jaren zeventig en bleef ongewijzigd. Het werd enkel herschilderd. De aanvraagster heeft bij het beroepsschrift een luchtfoto gevoegd van 1976. Hierop is het tuinhuis duidelijk zichtbaar. Artikel 4.2.14, §2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening stelt dat....

Het tuinhuis werd gebouwd vóór 1976, vóór de inwerkingtreding van het gewestplan (1977) en wordt geacht vergund te zijn. De aanvraag tot regularisatie van het tuinhuis is bijgevolg zonder voorwerp.

...”

De verwerende partij aanvaardt de luchtfoto uit 1976 en stelt dat de constructie voldoet aan de voorwaarde van artikel 4.2.14, §2 VCRO aangezien het tuinhuis dateert van voor de inwerkingtreding van het gewestplan (7 maart 1977) en sindsdien niet meer is gewijzigd.

3.

Het ‘vermoeden van vergunning’ zoals in de VCRO opgenomen onder titel IV. Vergunningenbeleid, Hoofdstuk II., Vergunningsplicht, Afdeling 1. Soorten, Onderafdeling 1. Stedenbouwkundige vergunningsplicht, sectie 5, artikel 4.2.14 (vermoeden van vergunning) is in de eerste plaats een generieke regeling die ingeroepen kan worden tijdens de vergunningsprocedure en daardoor een invloed kan hebben op het juridisch vergunningstatuut van de constructie.

Het staat een procespartij vrij zelf te kiezen welke procedure wordt aangevat om een beoogd doel te bereiken. De tussenkomenende partij kon, op basis van de in haar bezit zijnde stukken ofwel de opname van het tuingebouw in het vergunningenregister vragen, ofwel het vermoeden van vergunning inroepen naar aanleiding van een regularisatieaanvraag. De mogelijkheid tot regularisatie is immers sinds de inwerkingtreding op 1 september 2009 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) geïnstitutionaliseerd via artikel 4.2.24 VCRO als decretale grond (zie *Parl. St.*, VI. Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, blz. 122, randnummer 393).

Eens een constructie op grond van artikel 4.2.14, §2 VCRO vermoed wordt een “vergund geachte” constructie te zijn, volgt uit dit vermoeden dat zowel de toets aan de goede ruimtelijke ordening overeenkomstig artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b) VCRO als de toets aan de stedenbouwkundige voorschriften vervat in een bijzonder plan van aanleg overeenkomstig artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, a) VCRO irrelevant zijn en geen afbreuk meer kunnen doen aan het vastgestelde vermoeden van vergunning. De constructie wordt dan immers “vergund geacht” te zijn.

4.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op basis van de beschikbare gegevens in het dossier, namelijk de luchtfoto met uitvergrotingen uit 1976 en het feit dat er geen proces-verbaal of niet anoniem bezwaarschrift opgesteld is binnen een termijn van vijf jaar na het optrekken van de constructie, mocht besluiten dat de constructie wordt geacht vergund te zijn in de zin van artikel 4.2.14, §2 VCRO. De verwerende partij mocht om deze reden besluiten het beroep over de regularisatie van het tuingebouw zonder voorwerp te verklaren.

Een onderzoek naar een eventuele strijdigheid met een BPA uit 1959, en later vervangen door een BPA uit 1999 was niet meer aan de orde en kan geen afbreuk doen aan het vastgestelde vergunde karakter van de constructie.

De verzoekende partij laat na om aan te tonen dat de constructie die duidelijk zichtbaar is op de luchtfoto uit 1976 niet dezelfde is als het tuingebouw dat deel uitmaakt van de aanvraag of dat de constructie sinds haar oprichting vergunningsplichtige wijzigingen heeft ondergaan. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen, zonder enig bewijsstuk bij te brengen. Zeker met betrekking tot de inplantingsplaats van het tuingebouw waar de verzoekende partij en het college van burgemeester en schepenen een afwijkende mening hadden, slaagt de verzoekende partij er niet in aan te tonen dat de uitvergroting van de luchtfoto geen juist beeld zou geven van de inplantingsplaats op de perceelsgrens. Het is blijkbaar deze inplantingsplaats tot op de perceelsgrens die ter discussie staat, maar waar de uitvergroete luchtfoto volgens de Raad een duidelijk beeld geeft. De verwerende partij kon dan ook terecht oordelen dat er sinds de inwerkingtreding van het gewestplan aan deze inplantingsplaats niets werd gewijzigd.

Aangezien het ‘vermoeden van vergunning’ deel uitmaakt van het vergunningenbeleid kon de verwerende partij, na de vaststelling van dit vermoeden, terecht oordelen dat de aangevraagde regularisatie van het tuingebouw, gelet op het vermoeden van vergunning, zonder voorwerp is.

De verzoekende partij slaagt er niet in om de onjuistheid of kennelijke onredelijkheid van de beoordeling van de verwerende partij aan te tonen.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van mevrouw [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep betreffende de veranda en de pergola is onontvankelijk bij gebrek aan belang.
3. Het beroep betreffende het tuinhuis is ontvankelijk, doch ongegrond.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175,00 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 29 oktober 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Ingrid VAN AKEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Ingrid VAN AKEN

Hilde LIEVENS